

A27

ROMAN

Stefan Popa

M
marmer

STEFAN POPA

A 27

Roman

Voor Wies

1

Henri heeft niets tegen het rood van verkeerslichten. Integendeel zelfs. Het geeft anderen de kans om zijn auto te bewonderen. Ook vandaag prijst hij het signaal dat niet alleen hem maant tot stoppen, maar ook de vrouw op de rijstrook naast hem. Ze rijdt in een lichtblauwe hatchback, Frans fabricaat. Auto en vrouw zijn even sierlijk afgewerkt. Smaakvol, chic. Een jonge twintiger en een oldtimer, schat Henri. Hij lacht naar haar, ze ziet het niet. Ze kamt haar haren met haar vingers, haar lange nagels schrapen over haar hoofdhuid, terwijl Henri wenst dat het zijn huid is waar haar nagels wegtrekkende witte lijnen in kerven.

Mijn begeerte is onstilbaar, denkt hij. Weet hij. Hij is omringd door knoppen en schakelaars waarvan alleen zijn zoon begrijpt waar ze voor dienen. Zelf weet hij waar de belangrijkste knop zit: aan zijn linkerzijde, aan het uiteinde van zijn armsteun.

Het raam glijdt open. De prille winter komt binnen.

– Wensen zijn er om te verwezenlijken, zegt hij tegen zichzelf.

Henri test zijn meest nonchalante blik in de achteruitkijkspiegel en zet zijn wenkbrauwen vast. Van de passagiersstoel grist hij de blaaspijp die hij in het weekend zijn zoon heeft afgenomen. Hij drukt de mond van de gele pvc-pijp tegen de zijne en pakt een besje uit de broodtrommel die hij ook maar meteen in beslag had genomen. Munitie. Laden en richten. Henri's wangen bollen op voordat hij met een puf de bes uiteen laat spatten tegen de ruit van de Franse hatchback.

– Voltreffer, juicht hij, terwijl hij met de erwtenblazer naar zijn verraste buurvrouw salueert.

De vrouw, diepbruine ogen, rood gestifte lippen, buigt zich over de passagiersstoel en draait klungelig het beschoten auto-raam open.

– Waar denkt u dat u mee bezig bent, meneer?

De woorden, hees geroekt door het studentenleven, zo stelt Henri zich voor, deinen samen met een dom popriedeltje haar Franse klassieker uit en zijn Duitse sportwagen weer in. Henri komt er niet uit: heeft zij een geile stem, of is haar stem geil omdat hij het is?

– Ik beloof dat ik zal bellen, schreeuwt Henri.

– Pardon? antwoordt het meisje – niet ongeïnteresseerd, merkt Henri op.

– Achteraf, bedoel ik. Er zijn mannen die niets meer van zich laten horen, maar zo ben ik niet.

Hij werpt zijn telefoon naar het meisje en zegt:

– Toets zelf je nummer maar in.

Het meisje doet wat hij zegt. Natuurlijk gehoorzaamt ze, want Henri had haar vader kunnen wezen. Zulke meiden vallen op vaders. Wat goed uitkomt, want Henri valt op meiden die zijn dochter hadden kunnen zijn. Dat verwijt kreeg hij meer dan eens naar zijn harses geslingerd door zijn ex, vlak voordat ze hem voor de gemakkelijke keuze stelde: zij of zijn 'dochters'.

– Hoe weet je dat ik je niet opscheep met een nepnummer? vraagt het meisje plagerig, inclusief de knipoog die ze heeft afgekeken van popidolen en Hollywood-actrices.

Het puntje van haar tong speikt mee als ze de telefoon terugwerpt. Henri plukt de telefoon uit de lucht. Koelbloedig, mannelijk.

– Levenservaring, antwoordt hij.

Hij verplaatst zijn voet van het rem- naar het gaspedaal en trekt door rood licht op. Zijn begeerte slijt hij door tweeën. De helft laat hij achter voor het meisje in haar Franse oldtimer.

Ja, mijn achterzijde bevalt je, denkt Henri, en hij stuurt een luchtkus naar het lichtblauwe speelgoedautootje in de lijst van zijn achteruitkijkspiegel. Mijn achterzijde bevalt mij ook. Hij werpt de erwtenblazer van zich af en propt een handvol rode bessen in zijn mond.

Ergens vorige week belde zijn ex-vrouw hem op:

– Jouw zoon heeft zich weer misdragen.

– Mijn zoon, uiteraard, had Henri geantwoord.

Henri herinnert zich niet meer wat er was uitgespookt door zoonlief Luther, door zijn moeder vernoemd naar de man die Luthers verwekking opluisterde met een paar zeiknummer-tjes, opdat wij niet vergeten. Belletje trekken, snoepjes pikken, waterballonnen naar waslijnen gooien, een container vol papier- en kartonafval voeren met vuurwerk en ontvlamde lucifers, urineren in de zandbak van de kleuterklas, staarten van buurtbeesten amputeren. Zoiets. Kwajongensstreken.

– Ik zeg er altijd wat van, had Henri's ex gesneerd, altijd, maar als de vader dat niet doet...

– En dat ben ik, interrumperte Henri haar op de pedante toon die hem eigen is.

– Helaas wel, zei zijn ex ad rem (want zij kon er ook wat van), en juist nu wij uit elkaar zijn, wordt er meer van zijn vader ver-

wacht. Ik wil niet dat Luther zo'n typisch kind van gescheiden ouders wordt.

– Je weet, mijn lief, dat Luther een kind van gescheiden ouders is?

– Ja, omdat zijn vader zijn tijd, en andere zaken, liever in de vriendinnetjes van zijn zus steekt dan dat hij dingen onderneemt met zijn ex-vrouw en kinderen.

Henri reageerde niet, omdat hij wist dat zij zich onverslaanbaar waande.

– Spreek Luther aan op zijn gedrag, besloot zij het telefoongesprek. En Henri, in godsnaam, wees een keer goed streng.

Maar het huis dat ik haar heb nagelaten is te klein als ik eens een tik uitdeel, denkt Henri, terwijl hij de binnenste rijstrook op de rotonde neemt, het volk voorbijrijdend, en de borden richting de snelweg volgt.

Hij steekt een Gauloise tussen zijn lippen en zet de branderin met zijn vaders antieke Zippo. Een artefact uit de Tweede Wereldoorlog, in trouwe dienst bij de volgende generatie nadat hij de vorige de dood had gebracht. Longkanker. Beter laat dan nooit.

– Zal ik doen, schat, zal ik doen.

Ze had al opgehangen.

Maar Henri heeft het gedaan; Luther en zijn zus Etta slapen van vrijdag tot zondag bij hem. Dat wil zeggen: Etta werkte vlug de thuisgeleverde sushi weg en overnachtte bij een vriendinnetje, zei ze, en Luther en Henri bleven achter, tot elkaar en de televisie veroordeeld. De programmadirecteur besloot een speelfilm uit te zenden die Luther, zeven jaar jong nog maar, slechts viermaal had gezien. Henri weet niet of zijn zoon de vijfde zit heeft uitgezeten, want toen hij ontwaakte uit zijn oudermannenslaap was Luther verdwenen. Hij trof zijn zoon met een gelukzalige grijns aan in het logeerbered. Kirrend. Alles was in

orde. Opnieuw een weekend ouderschap glansrijk overleefd, dacht Henri toen.

Henri haalt de rook terug uit zijn longen en verspreidt deze door de auto. Ik ben een draak, denkt hij briesend. Hij neemt nog een hijs en blaast opnieuw. En nog eens en nog eens. Het interieur van de Porsche ruikt hem te nieuw.

– Goedemorgen, mevrouw, zei hij toen zijn buurvrouw zaterdagmorgen in een te weinig verhullende badjas had aangebeld.

Henri slikte zijn geklutste eieren door.

– Heeft u mijn auto gezien? vroeg ze.

– Is hij gestolen? vroeg Henri op zijn beurt.

Hij had geen idee wat de burens reden. Iemand die een auto als de zijne in zijn garage heeft staan, let niet op andermans automobielen.

– Absoluut niet, antwoordde ze. Er zitten putjes in, het ene nog groter dan het andere. Kraters soms!

Henri voelde hem aankomen en riep naar achteren, waar Luther met een zuur gezicht op zijn ontbijtgranen zat te kauwen (de importhuishoudster had wéér de verkeerde gekocht, elk kindervekend hetzelfde liedje), of zoonlief er iets vanaf wist.

– Ik heb er grind en steentjes uit het aquarium naar geschoten.

– Waarom?

– Omdat ik de film van gisteravond al had gezien. En van jou mocht het!

– Dat is niet waar, zei Henri stellig.

– Nee, dat klopt, antwoordde Luther direct heel eerlijk, maar jij sliep en wie zwijgt stemt toe, zegt mama altijd.

Henri draaide zich weer om en wreef over zijn buik, over de dieprode pullover van knisperende wol.

– Kinderen hè, zei hij tegen de buurvrouw, terwijl hij zijn beurs uit zijn broekzak haalde.

God, denkt hij, wat houd ik van die jongen, mijn jongen, de etterbak. Voor straf had Henri de erwtenblazer afgepakt en hield zijn zoon twee zakgeldloze maanden voor. Streng dat ik ben.

Luther had zijn schouders erover opgehaald:

– Ik krijg toch meer zakgeld van mam.

Hij schoof de kom van zich af. Melk klotste over de rand en verdween in de zachte tafel van onbewerkt kloosterhout.

– Veel meer zelfs.

– En daarna verhoog ik je zakgeld, besloot Henri, en nu wil ik er niets meer over horen.

Verdomde kinderen van gescheiden ouders. Met zijn pink schuift Henri de asbak vanonder de leren overkapping tevoorschijn en dooft zijn sigaret. Maar die jongen is een held. Zonder mijn zoon, vermoedt Henri terwijl hij het nieuwste telefoonnummer in zijn mobiel opzoekt, zou ik het meisje niet kunnen bellen.

Hij stuurt zijn wagen de snelweg op, drukt op bellen en pakt het dikste besje uit de lunchtrommel. De vrucht explodeert tussen zijn kiezen.

2

Op één been huft Malines over haar oprit. Ze is niet de ex-topturnster die haar tweelingzus is, maar hinkelen lukt haar wel. Ondertussen speurt ze de straat af naar haar lichtgroene Fiat. Buiten is het guur. Begin winter, maar de zon laat zich niet zonder strijd verdrijven en probeert met zonnestralen winterhuiden te raken. Normaal een reden voor voorzichtige vrolijkheid, bij Malines althans, maar op dit moment gebeurt er weinig opwekkends in haar leven. Haar Fiat staat aan het einde van de straat. Denkt ze.

De buurman vierde gisteravond een feest dat veel te druk bezocht werd voor hun smalle arbeidersstraat. Er stonden auto's op het fietspad geparkeerd, tegen het aangrenzende weiland aan. De politie is komen kijken, maar de wanorde was te omvangrijk. Vijf auto's staken zelfs uit het weiland. Enkele bandensporen zijn nog vers, omdat de beoogde Bob van 'één biertje dan' een biertje te veel had gemaakt. Een legendarisch feest was de intentie van de buurman, en als hij met legendarisch een benauwende drukte bedoelde, dan kan hij gerust terugkijken op een memorabele avond.

En ik moest meehossen, denkt Malines, terwijl ze met duim en middelvinger haar beide slapen masseert, de kater wegdrukkend. Haar laars is onvermurwbaar. Geen ritsjes, geen elastiek. Klotelaars. Duidelijk de smaak van mijn zusje, denkt ze, en ze vervloekt haar tweelingzus die haar deze laarzen heeft nagelaten toen ze Malines' merkschoenen meenam voor een feestje en Malines zo verstandig was om borg te eisen. Zeker een jaar geleden alweer. Laat dat een les zijn, denkt ze bij zichzelf.

– Ga er toch in, spoort ze haar voet aan. Alsjeblieft zeg!

Ze gaat weer door met hinkelen en hinkelt vol op een eikel. Een niet te kraken noot. Malines glijdt weg. Onder begeleiding van een schorre gil herstelt ze haar evenwicht door met haar laarsloze voet naar de grond te stampen. Die staat. In een plas. Als een spons slurpt haar sok het koude regenwater op.

– Pontius Pilatus! vloekt ze.

Ze legt de enkel die haar natte voet met de rest van haar been verbindt op haar knie en rukt de sok eraf. Met een zucht duwt ze de laars over haar voet heen. De sok, uit schaamte opgerold, flikkert ze over het hekwerk, richting voordeur.

Rust, Malines, rust, denkt ze. Straks verongeluk je nog. Eén, twee, drie, vier, vijf... zes. Nou ja, enzovoort dan maar weer.

Mechel. Zoals wel vaker heeft haar zusje haar nodig. Vanzelfsprekend moet alles daarvoor wijken. Mechel is slechts een krappe twaalf minuten jonger, maar altijd is het Malines die het verstandigst moet handelen. De zorgzame grote zus. Het bakken van weldenkendheid.

Sinterklaas '96: Malines zat bij opa op schoot en kreeg een suikerbeest. Eindelijk. Twee weken schoenzetten leverde haar alleen maar mandarijnen en sinaasappels op, en bij de tv-in-tocht een zorgvuldig gedoseerd broodzakje pepernoten, maar zij wilde zo'n heerlijk zoet paard van Sinterklaas. Blij dat ze was toen ze het dier aantrof in zijn stal van goudkarton! Mechel zet-

te het op een huilen toen zij daarna haar melkchocoladeletter M uitpakte. Zij wilde geen letter, zij wilde ook een suikerpaard.

– Toe, geef dat kind de helft, had hun vader gezegd.

Malines luisterde. Op sinterklaasavond hoor je niet enkel te nemen. Ze brak het beest in tweeën. Ze gaf haar zusje haar deel. Mechel proefde ervan op haar manier: de helft van de helft verdween in haar gulzige mond. De andere helft ging er even snel achteraan.

– Eigenlijk helemaal niet lekker, had ze gezegd en ze klom bij opa op schoot: de knie die eigenlijk Malines toebehoorde.

– Ik zat daar.

– Nu zit je zusje even bij opa, had hun moeder gezegd.

Mechel neemt wat Malines geeft. Moet geven.

– Waar staat die kar in godsnaam?

Malines houdt halt en doet een pirouette. Overal auto's, sommige herkent ze, andere niet. De hare staat er in geen geval tussen. Opnieuw tolt ze, eerst een heel rondje, dan een kwartdraai heen en een kwartdraai terug. De rijtjeshuizen vervlechten zich tot een hof van donkerrode bakstenen. Haar pony wappert mee, surfend op haar rusteloosheid. De rest van haar haar is kort. Kort en krachtig, zoals Malines zelf – zo is tenminste haar wens.

Zelf noemt ze haar pony geen pony maar een froufrou. Zo noemen de Belgen dat, heeft ze geleerd toen ze op het internet zocht naar voorbeeldplaatjes voor de kapper. Gisteren nog kwam het haar tot haar bilspleet. Inmiddels niet meer. Nooit meer. Haar froufrou prikt in haar ogen omdat ze een laatste, definitieve, halve draai maakt. Ze hijgt. De koude slaat op haar longen. Er is geen tijd voor gedraai, weet ze. Dus beent ze verder. De straat uit, de hoek om, de volgende straat in. Ze vervloekt het zusje dat haar grote zus juist nodig heeft wanneer Malines het minste tijd voor haar heeft. Maar is dat niet altijd zo bij Mechel?

– Wat een haast, buufje!

De overbuurvrouw met haar hond. Keffertje. Kruising jack-russellterriër en iets anders lelijks. Naam: Russell Brand, vernoemd naar de buitenissige Britse komiek. Maar Russell Brand is niet grappig. Het is een rotbeest. De haan van de straat. Russell Brand vindt dat heel Nieuw-Loosdrecht wakker moet zijn zodra hij dat is. Nu hij Malines' laarzen van dichtbij kan bekijken, zwijgt hij achter de lange dunne benen van zijn baasje. Staart tussen de poten. Laf beest.

– Inderdaad, antwoordt Malines, haast.

Ze loopt haar buurvrouw vlug voorbij. Ze heeft nauwelijks tijd om zich te verbazen over de opgeloste make-up die de hangende oogleden en de grijzige huid van de buurvrouw onthult. Even snel dan: hoe oud is zij, vijftwintig, zesentwintig? Twee jaar ouder dan ik, zoiets. Wat een gedrocht. Geen wonder dat haar vriend haar heeft achtergelaten met liefdesverdriet, het huurhuis en hun harige 'kindje' en zich inmiddels uitleeft op Ibiza, waar hij surflessen geeft aan Engelse, Duitse en Nederlandse jongeren.

– Wat een feest gaf de buurman gisteren hè? vraagt, of nee: verklaart de buurvrouw, terwijl Malines haar passeert.

Een grom klinkt vanachter de gele kaken van Russell Brand.

– Geweldig en gezellig.

Ik heb nog spijt dat ik op de uitnodiging ben ingegaan, denkt Malines erachteraan. Ze zwaait naar haar buurvrouw. Ik ben ook geen zestien meer.

Russell Brand blaft haar na. Van een afstandje durft hij wel. Het doet Malines niets. Verderop ziet ze eindelijk haar auto staan. Trouw als altijd. Fonkelnieuw. Met haar ronde kijkers en wimpers van chroom – het is een vrouwelijke auto, heeft ze kortgeleden besloten, wat haar zusje bevestigde door het een wijvenkar te noemen. Mijn Fiatje. Ze klikt op de afstandsbediening. Sesam open u. De auto knippert dat ze Malines heeft begre-

pen. Ze staat open voor haar baasje. De laatste meters, een eind-sprint. Heeft ze toch nog wat aan de jarenlange atletiekervaring. Bedankt, pap, topsporter van weleer. Ze ploft neer in de Fiat en sluit haar ogen, eventjes maar. Mechel, Mecheltje, lief zusje: wat heb je nu weer gedaan? Dan steekt ze de sleutel in het slot, knijpt het stuur in haar linkerhandpalm vast en draait de sleutel om.

Deprimerende stilte.

– Mijn god.

Ze probeert het opnieuw, maar de auto zwijgt. Niet eens een aanmoedigend gepruttel. Malines legt haar voorhoofd op het stuur en blijft zo zitten. Het is niet anders. *C'est la vie*. Mechel zoekt het maar uit met haar eeuwige problemen: ik duik mijn bed weer in en doe alsof ik vandaag thuis werk.

En dan ziet ze tussen haar vingers door dat de schakelpook in de D van drive staat, in plaats van in de P van parkeerstand. Binnen in haar schedel viert de kater nog altijd feest. Het stampet, het springt, het danst, het bonkt. Ik moet helder zijn. Denk na, Malines, denk. Ze duwt de pook soepel in de parkeerstand.

– Mechel staat ergens op de A fokking 27, instrueert ze zichzelf, de rauwe stem van haar zusje imiterend, vlak voordat ze de auto start.

Ze slaat haar froufrou uit haar blikveld en rijdt weg.